

ลดาภรณ์

จับผี

ตอน ปรีศนาป่าพะพราง

“คนตายไม่ได้ไปสบายทุกคน”

โลกถึงได้มีผีเยอะขนาดนี้!

ถ้าคุณอยากเป็นวิญญาณ

หลุดพ้นจากเรื่องค้างคา

โปรดอย่าสั่งเลที่จะติดต่อหาพวกเรา



วรกันต์

สงครามก่อน จู่โจม

ตอน ปรีศนาป่าพะพราง

วรกันต์



ตอน ปริศนาปาพะพราง

วรกันต์

จัดพิมพ์	:	สำนักพิมพ์กาฬกาล
บรรณาธิการบริหาร	:	มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
บรรณาธิการเล่ม	:	ปะภัสสร อวยจินดา
ออกแบบปก	:	ซารีฟ ตอเล็บ
ภาพประกอบ	:	วรกันต์
ออกแบบรูปเล่ม	:	ยุพา แจ่มสุข

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

วรกันต์.

สตาร์ทอัพฉบับผี ตอน ปริศนาปาพะพราง.– กรุงเทพฯ : บั๊ค โทม์, 2568.
272 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0717-9

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

คำนำนักเขียน

“ใช่หรือพี่ อันนี้ผมโดนเลือกมาจริงๆ หรือ”

เป็นประโยคแรกที่ผมทั้งส่งเมลและโทรถามให้แน่ใจหลังที่งานติดต่อกลับมา ตอนนั้นผมไม่แน่ใจ คิดว่าโดนคอลเซ็นเตอร์เล่นหรือเปล่า ไปๆ มาๆ ครูเปิด (บ.ก.) โทรมาบอกเอง ผมถึงได้รู้ว่าได้โอกาสมาอยู่จุดนี้จริงๆ

โอเค สรุปว่าผมไม่ได้โดนปั่น

แล้วหลังจากนั้นพล็อตเล็กๆ ของคนชอบอ่านหนังสือและดูภาพยนตร์แฟนตาซีก็ได้เริ่มขึ้น จากไฉ่เฉียวคุนคนกับผีจับมือกันไขปริศนาเหนือธรรมชาติ ที่แสดงให้เห็นว่าทุกคนล้วนต้องการความช่วยเหลือไม่ว่าจะเป็นคนหรือผี

สำนักงาน “สตาร์ทอัพจับผี” ยินดีจะช่วยทั้งคนและผี (ดี) ที่ต้องการความช่วยเหลือหลากหลายรูปแบบ เกิดขึ้นจาก “กร” เด็กหนุ่มผู้มีความสามารถมองเห็นวิญญาณคนตาย ได้ใช้สิ่งที่มีฝันตัวมาทำงานเสริมเป็นนักปราบผีหารายได้ โดยมีหุ้นส่วนธุรกิจเป็นผีอย่าง “ธีรช” พี่ชายที่ตายก่อนวัยอันควรแล้วไปเกิดไม่ได้เสียที่ด้วยเหตุผลอะไรสักอย่างในอดีต

จนเวลาผ่านมาหลายปี พวกเขาก็ได้เจอกับปริศนาใหม่คือการเข้าไปตามหาร่างให้ผีในป่าพะพราง สถานที่ลึกลับที่ชาวบ้านเคยลือว่ามีสิ่งชั่วร้ายอาศัยอยู่ แล้วทั้งสองจะรับมือเรื่องนี้ได้อย่างไร

“สตาร์ทอัพฉบับนี้” เป็นนิยายเรื่องแรกในชีวิตที่ผมเขียนขึ้นด้วยความหลอนแบบกวนๆ หากท่านชื่นชอบก็ขอฝากเหล่านักปราบผีและบริษัท (ที่มีกันแค่สองคน) ของพวกเขาไว้ในมือของคุณผู้อ่านทุกท่าน และขอขอบคุณสำนักพิมพ์กาฬกาฬที่ให้จินตนาการของผมได้โลดแล่นที่นี่

ขอบคุณครับ
วรกันต์

คำนำสำนักพิมพ์

ตามหานักเขียนใหม่ ก็คล้ายๆ ร่อนทองนั่นแหละ...กรวด หิน ดินทราย ค่อยๆ เลือกกันไป ซึ่งก็ต้องทิ้งไปเสียเป็นส่วนใหญ่ แล้วเราก็ได้เห็นประกายเล็กๆ ส่งแสงเข้าตาอยู่สามสี่ชิ้น จากงานเขียนของนักเขียนทั้งหน้าใหม่หน้าเก่าหลายสิบชิ้น

สามสี่ชิ้นนั้นทองจริงหรือเปล่า ต้องส่องกันอย่างละเอียดต่อไป และ...

สุดท้ายก็เหลือชิ้นเดียวที่เราคาดว่าจะเป็ทองจริง ก็คืองานเขียนของ ‘วรกันต์’ ชิ้นนี้

‘สตาร์ทอัพผี’ มีโครงเรื่องน่าสนใจเป็นสารตั้งต้นที่ดีมาก การเดินเรื่องมีจังหวะจะโคนสนุก หักมุมวูบวาบด้วยความเร็วที่กำลังน่าติดตาม แต่สิ่งที่ถูกใจสำนักพิมพ์ที่สุดก็คือ สำนวนของนักเขียน

หยาบคายแบบวัยรุ่นนั้แต่ก็อยู่ในบริบทที่เหมาะสม กวนต๊นไม่มากไม่น้อยเกิน การบรรยายความบางอย่างทำเอา บ.ก. ต้องหัวเราะก๊ากๆ อยู่คนเดียว

ภาษาแบบนี้ เสน่ห์แบบนี้ ต้องนับว่า ‘สตาร์ทอัพผี’ เป็นเล่มแรกของสำนักพิมพ์กาฬกาล ที่เรานำเสนอนิยายฉีกแนวแบบนี้ออกมา

เล่มนี้ไม่ใช่การลองตลาด แต่เป็นความมั่นใจของเราที่เชื่อว่างานเขียนแรกของ ‘วรกันต์’ ชิ้นนี้ดีจริง และท่านผู้อ่านก็น่าจะชอบเหมือนที่เราชอบ

สำนักพิมพ์กาฬกาล
บันเทิง ชื่นเชิง และปัญญา
(แถมกวนบาทาพอสมควร)

1

มนุษย์...มักจะมองความตายเป็นจุดจบอันแสนน่ากลัว แต่เชื่อเถอะว่า ‘สิ่งที่มาหลังความตาย’ สยดสยองกว่าหลายเท่า สิ่งนั้นก็คือความรู้สึกที่ยังคงยึดติดกับบางสิ่งของคนตาย ตัวอย่างมีให้เห็นอยู่บ่อยๆ...

คนที่ม่แฟนใหม่ไม่ได้เพราะถูกแฟนเก่าตามรังควานทั้งที่เขาหรือเธอนั้น เสียชีวิตไปนานแล้ว

ผู้โดยสารลึกลับโบกแท็กซี่ในยามราตรีทุกคืน แต่พอพาไปส่งที่หมายกลับหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

หรืออาจเป็นบ้านลึกลับหลังที่เคยเกิดเหตุปริศนาขึ้นอย่างไร้คำอธิบาย

บ้านทุกหลังในหมู่บ้านนี้ ดูเหมือนกันแบบก๊อปปี้อันต์เพสต์มาทุกกระเปียดนี้ว ทั้งความสูงสองชั้น ผนังสีขาว หลังคาปูกระเบื้อง มีรั้วเหล็กติดล้อเลื่อนกันไว้ แต่ละหลังถูกจัดเรียงทำเลช่องว่างอย่างดี ให้ความรู้สึกมีระเบียบผสมกับความสงบแก่ผู้อาศัย รวมถึงคนที่มาเยี่ยมเยือนที่นี่

ยกเว้นบ้านหลังหนึ่งที่...ก็ดูเหมือนกับหลังอื่นนั่นแหละ แต่กลับมีร่องรอยผิดแปลกจนขัดหูขัดตา ผนังมีรอยคราบหลายจุดผิดปกติ รั้วสีดำเต็มไปด้วยสนิม หน้าต่างปิดทึบพร้อมผ้าม่าน แม้กระทั่งต้นไม้ข้างบ้านยังแห้งเหี่ยวกว่าบ้านอื่นๆ รวกับไม่มีใครอาศัยอยู่มาพักใหญ่แล้ว

“มันก็บ้านปกติปะวะ เจ้าของคงซีเกียจทำความสะอาดมั้ง”

เสียงพูดดังขึ้นหลังจากกวาดสายตาประเมินภาพรวมภายนอกเสร็จ เด็กหนุ่มมัธยมปีที่ 5 กำลังยืนมองบ้านหลังดังกล่าวจากฝั่งตรงข้ามถนน เขามีรูปร่างผอมสูง ผมยู่เหยียงไม่จัดเป็นทรง ข้างตัวสะพายกระเป๋าสีดำ

ถึงกรจะเป็นคนค่อนข้างใจเย็น แต่การให้เขายืนดูบ้านหลังเดียวเป็นเวลาเกือบชั่วโมงก็ทำเอาเด็กหนุ่มกระวนกระวายไม่น้อย ทั้งที่พวกเขาควรจะเข้าไปข้างในตามนัดหมาย ทว่าเด็กชายอีกคนกลับไม่ยอมให้ทำเช่นนั้น เขาพูดต่อจากกรทันทีด้วยเสียงประชิดประชันแบบที่ได้ยินกรออกหูจนคุ้นชิน

“มึงใช้ตาหรืออะไรดูวะ ถึงบอกว่ามันปกติ!”

ไม่รู้เหมือนกันว่าอยู่ด้วยกันตลอดหลายปี **ธีรัช** ไปเอาความไม่พอใจมาจากไหนถึงได้ด่ากรได้เสียทุกเรื่อง คำพูดประชิดประชันแฉกดันแทรกอยู่ในบทสนทนาระหว่างทั้งสองคนตั้งแต่เล็กจนโต ทั้งเรื่องอาหาร เรื่องสังคม เรื่องการเรียน หรืออย่างล่าสุดตอนนี้เรื่องทำงานร่วมกันก็ไม่เว้น

ธีรัชเป็นชื่อของเด็กชายที่สวมเสื้อผ้าแขนยาวสีทึบแบบชุดเดินป่าดูไม่เข้ากับสถานที่ เขากำลังเดินวนไปวนมาด้วยท่าทางหัวเสียจากลักษณะ ธีรัชอายุน้อยกว่ากรสี่ถึงห้าปี ส่วนสูงไม่ถึงหัวไหล่กร แม้รูปลักษณ์ของธีรัชจะดูคล้ายกับกรประมาณหนึ่ง แต่สิ่งที่ต่างแบบเห็นได้ชัดคงเป็นผิวสีที่ดกคล้ายกระดาก และขอบตาดำคล้ำรอบดวงตาปนราวกับว่าไม่ได้นอนมาหลายวัน

ภาพลักษณะของกรกับธีรัชจึงดูต่างกันราวฟ้ากับเหว แบบยังไม่นับรวมนิสัย...

“ดูยังไงก็บ้านธรรมดาซัดๆ ปะวะ” กรบอกกับธีรัชที่ยังคงเดินวน

ตามทางด้วยคำพูดที่บ่งบอกว่าสนิทกัน คนฟังเดินสำรวจรอบๆ ก่อนหันมาพูดเชิงเหยียดหยาม

“สภาพนี้เจ้าของบ้านยังไม่อยากอยู่เลยมั้ง ให้ภูพริ้งไม่เอาเลย แล้วมึงเคยนับมัยว่างานพวกเรารู้เพราะมึงประเมินทุกอย่างธรรมดาไปก็รอบ” ธีรัชเงยหน้าขึ้นมามองแล้วพูดต่อ “ตั้งแต่ ‘หมาตัวนี้มันธรรมดา’ ‘ต้นไม้ต้นนี้ธรรมดา’ ‘เสาคนสูงสิบเมตรตอนตีสามธรรมดา’ ธรรมดาก็เหี้ยแล้ว! ดวงตามึงไม่สัมพันธ์กับสมองเลย”

โคตรจี๊ด...หยิบมีดมาแทงอาจเจ็บน้อยยกว่า

กรได้ยืนแบบนั้นก็ทำได้เพียงยิ้มแห้งกับความประมาทของตนเอง “เพราะงั้นเราเลยต้องทำงานร่วมกันไง”

ว่ากันตามตรง งานพิเศษของพวกเขาก็ไม่เคยจะธรรมดาอยู่แล้ว มันเป็นผลมาจากความสามารถพิเศษในการรับรู้บางสิ่งบางอย่างได้ต่างจากคนทั่วไป พูดให้เข้าใจง่ายก็คือการสัมผัสได้ถึง ‘สิ่งที่มาหลังความตาย’ พวกเขาเลยเปลี่ยนความพิเศษนี้ให้กลายเป็นการหารายได้เสียเลย

งานล่าสุดก็เป็นเรื่องของครอบครัวหนึ่งเป็นคู่สามีภรรยา ฝ่ายภรรยาได้ติดต่อมาหาพวกเขาเมื่อคืนว่ามีปัญหาบางอย่างเกิดขึ้นที่บ้าน ในแบบที่คนธรรมดาจัดการเองไม่ได้ เรื่องก็เลยพาเขามายืนอยู่ตรงหน้าบ้านหลังนี้

“ตกลงมึงว่ามันแปลกหรือ?”

“แปลกเหี้ยๆ เลยต่างหาก!” ธีรัชกล่าวขึ้นพลางยกนิ้วนับเลข “ข้อแรกบ้านนี้แม่งสภาพอย่างกับบ้านผีสิงคนละอย่างกับหลังอื่นที่สบายตาฉิบหาย ข้อสองเรายืนหน้าบ้านเป็นชั่วโมงทั้งที่เขานัดวันนี้พวกนั้นกลับไม่ได้รีบร้อนแม้แต่จะเปิดประตูหรือหน้าต่างดูด้วยซ้ำ ข้อสามคือห้องฟ้าตอนนี้งุ่นเกิน แม้เพิ่งจะบ่าย แล้วก็ดันมีแค่แถวนี้ที่ไม่มีแดดเหมือนฟ้าจางใจจะปิดแค่บริเวณนี้”

“แค่นี้เลยหรือ?” กรสงสัยกับการตั้งคำถามเหล่านี้ ธีรชได้ยืน ก็นับเพิ่มให้อีก

“...โบนส์ให้มึงอีกข้อหนึ่ง กูยังไม่เห็นเพื่อนบ้านรอบๆ บ้านนี้เลยสักคน”

ที่พูดมาก็ไม่ผิดเลย บริเวณอื่นในหมู่บ้านตอนพวกเขาก้าวเข้ามา ก็เห็นคนใช้ชีวิตกันตามปกติ จนมาถึงบ้านหลังที่ว่าเขากลับไม่เห็นใครเลย บ้านหลังรอบๆ ก็ไม่มีวีแววผู้คนอาศัยอยู่แม้จะมีรถจอดก็ตาม

ธีรชเดินเหินไปตามทาง ทิ้งให้อีกคนยังคงสังเกตบ้านหลังนั้นต่อ เขาก็มองหาความผิดปกติตามพื้นจนผ่านไปไกลนัก ฝึเท้าก็หยุดลง หน้าสิ่งปลูกสร้างขนาดเล็กที่เสียหาย

นอกจากเสาไม้ที่เอนเอียงหักครึ่ง พวกขนมเช่นไหว้กับหุ่นปั้น เคลื่อนบนพื้นฟุตบาท ไม่ต่างจากส่วนตัวเรือนของศาลพระภูมิไม้เก่า ที่เสียหายราวกับถูกทำลาย

แต่แล้วก็มีสิ่งอื่นในบริเวณนั้นที่ดึงดูดความสนใจไปจากเด็กชาย คือชายแก่สวมเสื้อผ้าเก่าสีซีดกลืนไปกับบรรยากาศแสนผิดปกติของบริเวณนี้ ผมสีขาวแห้งกรัง ยืนหลังค่อมถือไม้เท้าแววตาและสีหน้าเปี่ยมไปด้วยความโกรธแค้น ขณะมองดูซากหักพังของศาลพระภูมิ

สำหรับธีรช ภาพความผิดปกติที่เกิดขึ้นบริเวณนี้ของหมู่บ้าน มันชักน่าสนใจขึ้นเรื่อยๆ อย่างบอกไม่ถูก

“ไม่รู้เลยว่าพวกเธอมาถึงแล้ว”

“ผมเองก็คิดว่าไม่มีใครอยู่ด้วยสิครับ แถ่นี้ค่อนข้างเสียเปรียบ”

การรอของพวกเขาลิ้นสุดลงเมื่อกรตัดสินใจกดกริ่งหน้าบ้าน จนมีคนออกมาเปิดรั้วให้ทั้งสองเดินเข้าไป หลังจากทีปล่อยให้ผู้มาเยือนยืนรอเกือบชั่วโง

คนที่ออกมาจับเป็นหญิงวัยกลางคนรูปร่างอวบ ใบหน้ายิ้มแย้ม ดูเป็นมิตร บนข้อมือและลำคอเต็มไปด้วยเครื่องประดับแวววับ รวมถึงชุดที่เธอสวมอยู่ก็ดูสบายๆ สีสันสดใสคล้ายจะสื่อว่าวันนี้เป็นวันพักผ่อน

“ว่าแต่คุณบอกว่าพวกเราเธอครับ?” กรเดินเอ่ยถามขณะที่เดินผ่านประตูบ้านเข้ามา

หล่อนหัวเราะเบาๆ “แหงสิจ๊ะ ฉันก็หมายถึงเธอกับพ่อหนุ่มคนนั้นไง ดูตัวเล็กกว่าเธออีกนะคนนั้น จะทำงานไหวหรือ?”

ทั้งสองเบนสายตามาทางเด็กชายที่ยืนอยู่ข้างๆ กร ริรัชที่ถูกกล่าวถึงจ้องหน้ามองหญิงอายุมากกว่าด้วยท่าทางไม่พอใจ

“ก็ป้าตัวใหญ่ขนาดนี้ไง ถึงได้มองว่าผมตัวเล็กกว่า”

“มารยาท ริรัช มีมารยาท” กรรีบยกมือห้ามริรัชเอาไว้ทันที ก่อนรีบส่งยิ้มขอโทษหญิงคนนั้น “ขอภัยด้วยครับ พอดีเขาเป็นพวกอารมณ์ไม่ค่อยดีนะ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ วัยนี้กำลังเข้าสู่ช่วงต่อต้าน” หล่อนว่าพร้อมยิ้มกว้างกว่าจนตาแทบจะปิด “น้องชายเธอ? ดูคล้ายเธออยู่นะ”

กรหันหน้ายิ้มให้ “อ้อ ประมาณนั้นมั้งครับ เราเป็นพี่น้องกันนะครับ เลยมาช่วยกันทำงานพิเศษหาค่าเทอม”

“พี่น้อง...เป็นเด็กที่แสนน่ารักเลยสินะ” หล่อนยังคงมองริรัชอย่างสนใจเช่นเดิม แต่ภายใต้รอยยิ้มหวานดูมีบางอย่างไม่ชอบมาพากล จนกรต้องเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“แล้วเรื่องเป็นยังไงกันแน่เธอครับ ช่วยเล่าให้ฟังหน่อย”

หญิงสาวพาทั้งคู่เดินผ่านห้องรับแขกไปยังบันไดขึ้นชั้นสอง ภายในดูไม่ต่างจากบ้านทั่วไป อาจมีรกบ้างเล็กน้อยหรือผนังมีรอยแต้บนพื้นกลับทำให้ริรัชสนใจเพราะมันดูสะอาดผิดปกติ โดยเฉพาะในครัว พวกเขาสังเกตได้ว่ากรอบรูปกับข้าวของเครื่องใช้ถูกวางตกแต่งรอบบ้าน

เป็นอย่างดี

ขณะเดินนำ หล่อนก็เริ่มเล่าเรื่องให้ฟังไปด้วยท่าทางวิตก “เมื่อสัปดาห์ก่อน เกิดเรื่องประหลาดขึ้นกับสามีของดิฉัน เราก็อาศัยอยู่ที่นั่นแบบสามีภรรยาทั่วไป ทำตัวเป็นเพื่อนบ้านที่ดีมาโดยตลอด แต่แล้วก็เกิดปัญหาขึ้นเมื่อสองสามคืนที่ผ่านมา”

“ปัญหาอะไรเหรอครับ?” กรกล่าอย่างสงสัย

“ทางแยกใกล้ๆ บ้านนี้มีศาลพระภูมิอยู่ เป็นศาลไม้เก่าที่สร้างมาไฉนแล้ว ว่ากันว่ามีความสำคัญกับหมู่บ้านนี้มาก แต่คืนหนึ่งสามีของดิฉันดันมาเหล้ากลับมาแล้วไปทำศาลพัง พอวันต่อมาเขาก็เริ่มมีอาการแปลกๆ ตัวสั่น เห็นภาพหลอน นอนละเมอ ล้ำสุดก็เมื่อวานตอนจะออกไปทำงานข้างนอก อยู่ๆ อาการเขาก็เหมือนคนโดนของ”

หลังจากเล่าจบ ก็พอดีทั้งสามเดินผ่านประตูห้องหนึ่ง มันได้ถูกเปิดออกให้เห็นห้องที่ปิดมิดแทบสนิท มีแสงเล็กน้อยจากด้านนอกส่องผ่านรอยแยกของหน้าต่างเท่านั้น ท่ามกลางความมืดดำภายในห้อง พวกเขายังคงมองเห็นร่างร่างหนึ่งนั่งหันหลังให้อยู่บนเตียงพร้อมเสียงพึมพำเบาๆ คล้ายเป็นบทสวดอะไรสักอย่าง

เมื่อดูตามสถานการณ์ สองพี่น้องต่างรู้ว่าดีกรีของความไม่ปกติกำลังไต่ขึ้นสูง กรล้วงมือลงไปในกระเป๋าสะพายคล้ายกับหาของบางสิ่ง ขณะเดินเข้าใกล้เตียงที่ละก้าวอย่างระมัดระวัง สายตาจึงมองร่างของชายหนุ่มผู้อยู่บนเตียงแทบไม่กะพริบ

“แล้วพอหนูไม่เข้าไปด้วยเหรอจ๊ะ?”

ธีรัชไม่ตอบคำถาม แต่เลือกถามกลับไปแทน

“ผมกลัวว่าพวกป้าจะวางแผนอะไรไว้มากกว่า ใช่หรือเปล่า?”

พอเห็นสีหน้าตกใจของหญิงวัยกลางคน เขาก็พูดต่อ “พื้นที่ชั้นล่างดูจะสะอาดมากกว่าจุดอื่นคงเพราะต้องทำความสะอาดบ่อย เดาจาก

ที่ละแวกนี้ไม่มีคน สิ่งทีล้าออกไปก็คงเป็นเลือดเพื่อนข้างบ้านมั้ง”

กรดิงอาวุธสั้นปลายแหลมออกมาจากกระเป๋าสะพาย ใบมีดแวววาวที่ทำด้วยเหล็กผสมเงินมีรอยสลักยันต์เป็นเส้นคล้ายสายฟ้า เรื่องแสงเล็กน้อยในความมืดชี้ไปทางร่างของชายที่ดูเหมือนผีสิง แล้วพูดเสียงเข้มจริงจัง “นั่นสิ คุณคงไม่มีทางอยู่กับสามีที่มีอาการประหลาดขนาดนี้อย่างสบายใจได้หลายวันจริงมั๊ย แล้วอีกอย่างคือ...คนปกติไม่มีใครทักทายเด็กคนนั้นหรอกนะ”

หญิงวัยกลางคนได้ฟังแล้วก็เผลอกัดฟันแน่นด้วยความไม่พอใจ หล่อนเอื้อมสองมือคว้าบีบคอริ้วซัพพร้อมเสียงตะโกนกรีดกราด น้ำลายกระเด็นไปทั่ว “ไอ้พวกเด็กเปรต ตายซะเถอะมึง!”

ชายที่นั่งบนเตียงหมอนเอี้ยวคอกลับหลังมาโดยไม่บิดหัวไหล่ แม้แต่น้อย ใบหน้าของเขาบวมซ้ำจนม่วง ลูกตาเบิกโพลง ฟันสีดำในปากที่ปิดเบี้ยวท่งบทสวดด้วยเสียงแหบสยดสยอง จับพลันเขาก็กระโจนเข้าใส่กรออย่างรวดเร็ว

โชคดีที่ในมือกรยังมิดสั้นถือไวแน่น เขาเหวี่ยงมีดฟันชู่อีกฝ่ายสามสี่ครั้ง แต่ร่างที่ถูกสิงโดยสิ่งชั่วร้ายกลับไม่มีท่าทีหวาดกลัว ยังพุ่งเข้าหาพร้อมปะทะกรได้ทุกเมื่อ อาการบ้าคลั่งของเขาดูมากขึ้นเป็นทวีคูณเมื่อได้เห็นมนุษย์

เด็กหนุ่มคาดการณ์เอาไว้แล้วว่าความไร้สติของคุณต่อสู้ จะทำให้มันเข้าหาเขาตรงๆ อย่างไรก็ตาม ช่วงที่มันยื่นมือเข้ามาจะคว้าตัวกรให้จังหวะนี้เบี่ยงตัวหลบได้ มีดในมือฟันจับเข้าร่างที่ถูกสิง มือข้างหนึ่งของมันถูกตัดลอยคว้างชั่วขณะ แล้วสลากกลายเป็นประกายแสงวูบวบ ผิดตัวปัญหาถึงกับกริดร้องอย่างเจ็บปวดเสียงดัง แต่ความบ้าคลั่งยังไม่หยุด มันยังคงพุ่งเข้ามาหวังทำร้ายกรให้ได้

มือข้างที่เหลือจู่โจมไม่หยุดยั้ง ทำให้เด็กหนุ่มต้องเบี่ยงตัวหลบ



มีดสลักประกาย

มีดที่ลงสลักยันต์มนตร์ขาว ใช้เพื่อกำจัดคำสาปและมนตร์ดำโดยตรง (แต่ไม่ค่อยเกิดผลกับพวกผีธรรมดาหรือมนุษย์ทำได้แค่สร้างความเจ็บปวด) เมื่อฟันหรือแทงจะทำให้เกิดแสงสว่างจากรอยแผล และสลายเมื่อถูกกำจัด

การโจมตี แต่กลับกลายเป็นการพลาดท่าเมื่อมันกระโดดมาเกาะรัดตัวกรไว้ ปากอ้ากว้างส่งเสียงคำรามจนกรต้องออกแรงทุ้มมันลงจนหัวฟาดใส่ขาเตียง ทว่าสิ่งของธรรมดาไม่มีทางทำอะไรมันได้เลย แค่พริบตาเดียวรอยบุบขนาดใหญ่บนหัวของร่างที่ถูกสิงก็พีนพูกกลับขึ้นมา ขณะที่มันลุกยืนได้อีกหน

“ไม่ต้องรีบนะไอ้หา กูจะตายช้าสองอยู่แล้ว!” เสียงตะโกนของริชดังแว่วมาจากบริเวณหน้าประตู ทำให้กรเผลอหันไปมองแวบหนึ่งจนเกือบโดนคู่ต่อสู้ของตัวเองข่วนเข้า

ทางด้านของริช เขาถูกหญิงร่างอวบกดลงกับพื้นและบีบคอแน่น หล่อนหัวเราะเสียงแหลมขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับพินในปากที่กำลังแปรเปลี่ยนสภาพให้เรียวแหลม ลูกตาปูดโปนแทบล้นทะลักออกจากเบ้าจนกลายเป็นอีกร่างหนึ่ง ถ้าหญิงร่างใหญ่เป็นมนุษย์ธรรมดาเขาคงไม่สาหัสขนาดนี้ แต่เมื่ออวบอ้วนสองข้างกำคอเขาไว้จนแน่น รอยซำคล้ายเส้นเลือดสีดำเริ่มแผ่ซ่านบริเวณลำคอของริชและกำลังเข้มข้นเรื่อยๆ

“มึงเองก็ไม่ใช่คนลีนะ ฮึๆ” หล่อนว่าพลางยิ้มกว้างและหัวเราะอย่างน่ารังเกียจ “ทำไมกูถึงดูไม่ออกแต่แรกนะ พลาดท่าผิดแผนซะได้”

ริชไอล้ำลึกจากความเจ็บปวดและหนาวเย็นบริเวณลำคอ รอยสีดำแผ่กระจายกว้างขึ้นราวกับสิ่งนี้เป็นเชื้อโรคที่กำลังกลืนกินพลังวิญญาณ มือข้างหนึ่งของเขารีบคว้าหาสิ่งใกล้ตัวบนพื้นมาช่วยชีวิต “เพราะ เพราะมึงมัน เป็นผีป่าตาบอดไง ร่างนี้ทุเรศกว่าร่างก่อนเยอะเลย”

“ปากดีนัก! ขอให้ปากเก่งให้ตลอดนะมึง” หล่อนกำลังจะก้มลงมาหวังใช้พินกัดเขา นับเป็นโชคเข้าข้างที่ริชคิดว่าอาวุธจำเป็นได้ก่อนหนังสือเล่มหนาถูกฟาดที่ปากของอีกฝ่ายเต็มแรงจนกรามหลุดออกปากเบี้ยวผิดรูปน่าสยดสยอง แต่ปากกลับไม่สะทกสะท้านกับความเจ็บปวด แม้เลือดสีเข้มจะไหลย่อย

ธีรชดินรนพ้นจากสองมือที่บีบคอ รีบตะเกียกตะกายโซเซให้พ้นจากห้องทันที รอยซำค่อๆ จางลงขณะคิดหาวิธีเอาตัวรอดเฉพาะหน้า ทว่าก่อนจะเดินไปถึงบันได คอของเขากลับเจ็บแสบอีกครั้งเหมือนมีอะไรทิ่มแทงเข้าไป ร่างทรุดลงบนพื้นพร้อมกับที่ผีป่าอ้วนตนนั้นเดินหัวเราะคิกคักตามออกมา

“คิดว่าจะรอดไปได้หรือไง ไม่มีทางให้มึงหนีแล้ว” หล่อนว่าพลางขยับมือเล็กน้อย พื้นที่รอบตัวของธีรชกดับกลายเป็นสีดำและลั่นไหว ผิดปกติคล้ายกำลังมีการเปลี่ยนแปลงบางอย่าง

ฉับพลันพื้นสีดำก็ค่อๆ อ่อนยวบลงไป ร่างของธีรชจมลงซำๆ ไม่ต่างจากอยู่ในบ่อโคลนที่ไม่รู้เหมือนกันว่าลงไปแล้วจะเป็นยังไง เขาพยายามตะเกียกตะกายให้พ้นออกจากพื้นที่สีดำ เมื่อหญิงอ้วนชั่วร้ายเห็นดังนั้นก็ขยับมืออยู่ในอากาศ ลำคอของธีรชต้องเจอกับความเจ็บปวดโดยไม่ต้องถูกสัมผัสอีกครั้ง

“เหมือนพวกเราจะต้องย้ายหมู่บ้านแล้วละ เหยไอนี้ก็ไม่ค่อยมีพวกหมอมผีใหม่ๆ ก็นำรำคาญฉิบหาย” หล่อนกล่าวขณะที่มือยังขยำขยี้อยู่ในอากาศ รวากับกำลังบีบคอใครสักคนผ่านระบบบลูทูธ

ธีรชทำได้เพียงล่ำลั๊กไอ ขณะที่ร่างของเขาจมลงไปในพื้นที่สีดำแล้วถึงครึ่งตัว

“ไหนๆ ก็เป็นผีอยู่แล้ว ฝากเฝ้าบ้านให้หน่อยละกัน พวกเราจะไปแล้ว” หล่อนย่ำอีกครั้ง กรามที่หลุดแกว่งไปมาตามการพูด ก่อนจะหันหลังเดินกลับไปตะโกนหาผู้เป็นสามี “จัดการไอ้เด็กนั่นได้รึยัง ต้องย้ายที่อยู่แล้ว”

ไม่มีเสียงตอบกลับมา ไม่มีแม้เสียงปะทะใดๆ จากห้องนอน

“เห้ย กูถามมึงว่า...”

เสียงพูดของป่าผีสิงชะงักไปเมื่อหล่อนเดินมาถึงหน้าห้องนอน

เพราะวินาทีนั้นเองมีวัตถุบางแหลมเสียบทะลุอกเธอดังจึก แสงสีขาว
ประกายจางๆ แผลออกมาจากรอยแผล ตาที่เบิกโพลงของเธอจ้องไป
บนพื้นห้องนอนที่มีซี่เก้าอี้กระจายอยู่เต็ม เป็นสัญญาณว่าสิ่งที่ไม่ใช่
มนุษย์เพิ่งถูกกำจัดไป และคนที่ถือมีดแทงสร้างรอยแผลให้หล่อนก็คือ
เด็กหนุ่มคนที่โตกว่า

“ไม่อยากจะหายหรืออะนะ แต่ผิวป่าโคตรกระจอก” กรกล่าวกับ
อีกฝ่าย

หล่อนจ้องมองเขาเขม็ง ความพยายามจะขบฟันทำให้กรามที่
บิดเบี้ยวแหว่งกระพิกันดังกึกๆ กรชักมีดออกแล้วเตรียมฟันอีกครั้ง แต่
คู่ต่อสู้กลับไวกว่าด้วยการคว้ามีดกรไว้แน่นก่อนมีดจะถึงตัว แล้วบีบ
เต็มแรงจนกรต้องปล่อยมีดทิ้งลงพื้นอย่างฝืนไม่ได้ หญิงผีสิงเหวี่ยงร่างเขา
ชนผนังอย่างแรงจนเป็นรอย ก่อนจะเตะซ้ำที่ท้องอีกสองสามที

“มึง! และมึง...” ผีป่าอ้วนขึ้นี้อวบๆ ไปทางธีรซึ่งกำลังจะหายไป
ในพื้นที่เหลือแค่แขนข้างเดียว แล้วชี้กรในสภาพบาดเจ็บต่อ “พวกมึง
เป็นพวกแรกเลยที่สรรหาปัญหาให้กู! กูอุตส่าห์เจอร่างดีๆ ทั้งที่ ขอกิน
เลือดเนื้อสดๆ หน่อยเหอะวะ”

“มึงเป็น...วิญญาณคำสาปเร่ร่อนสินะ” กรค่อยๆ พุดออกมา

“เออ กูผ่านมาแถวนี้พอดี แล้วบังเอิญผิวเมียคู่นี้เม่งเสือกพัง
ศาลที่คุ้มครองที่นี่ กูเลยจัดหนักให้ซะเลย ฮึๆๆๆ” หล่อนว่าแล้วหัวเราะ
คิกคักยกใหญ่

และกรเองก็หัวเราะด้วยเช่นกันจนอีกฝ่ายงุนงง

“มีอะไรให้มึงขำนักรึไง เพื่อนร่วมทีมมึงก็กำลังจะเป็นผีเฝ้าบ้าน
อยู่แล้ว” ป้าผู้ถูกคำสาปควบคุมร่างส่งสัยจนต้องย่อตัวลงมาคุยกับกร
ที่หมดสภาพตรงพื้น

“มันตกลงตรงที่มึงเสือกแบ่งวิญญาณของมึงเข้าสองร่างทำไมล่ะ?

อีกร่างไม่พูดอะไรเลยเพราะขาดสติ แต่แข็งแรงโคตรๆ เอมิดจ้วงไป ยี่สิบแปด แล้วต้องตัดแขนขาดด้วยถึงเพิ่งตาย...ส่วนร่างนี้คงใช้แรง ไม่ค่อยได้เพราะอยู่อีกร่างหนึ่งซะแล้ว” กรพูดพร้อมจ้องมองอีกฝ่ายอย่าง ไม่หวาดหวั่น “ไอ้ตัวแบ่งพลังแบบมึงอะ ภูเขาเมาเป็นอะ”

ขาของกระสอบตอก ปลายเท้าของเขาเตะมิดสลักยันต์กระเด็นไป ยังฝังบันได ตรงที่มีหลุมพื้นสีดำอยู่ มือของธีรชคิดว่ามิดขึ้นแล้วเสียบแทง ลงบนพื้นจนเกิดแสงวาบขึ้น พื้นสีดำหายไปเหลือเพียงเด็กชายที่นอน บนพื้น ระหว่างที่ป้ามัวแต่ตกใจ กรอาศัยจังหวะนี้ชักหน้าหล่นไปหนึ่งหมัด แล้วพยายามจะล็อกคอจากทางข้างหลัง แต่อีกฝ่ายใช้มนตร์บีบรัดคอ ตอบโต้กลับมาเช่นกัน เลยกลายเป็นการดวลความอดทนระหว่างคน กับปีศาจร้าย

แต่แล้วธีรชที่รอดมาก็ได้ตรงเข้ามาหา พร้อมใช้มิดพุ่งเข้าเสียบ ที่แผลเดิมของมัน “ไอ้ผีเหี้ย มึงใช้พลังกับศัตรูหลายคนพร้อมกันไม่ได้ ไช้มัยละ มึงนั่นแหละที่ต้องเป็นผีเฝ้าบ้าน!”

ธีรชดึงมิดออกและแทงกลับอีกหลายแผล ปีศาจในร่างหญิงอ้วน ร้องโอดครวญพร้อมกับแสงที่ส่องผ่านรอยแผลหลายรอบ ก่อนที่ธีรช จะจ่อมิดเข้ากับคออันอวบอ้วน ตั้งใจจะปิดฉากลงให้ได้ วิญญาณคำสาป ก็เปลี่ยนเป้าหมายหันมาใช้คลื่นคำสาปดันธีรชไว้กับที่ มิดถูกบังคับให้ ค่อยๆ หันปลายแหลมชี้เข้าตัวเขาเอง

“ภูเขาารู้เหมือนกัน ว่าถ้าผีแบบมึงโดนจะเป็นยังไง” ป่าผีลึงมี เสียงหัวเราะอีกครั้งเมื่อแขนของธีรชถูกบังคับให้จ่อมิดเข้าใกล้คอตัวเอง มากขึ้นเรื่อยๆ จนห่างไม่ถึงคืบ

กรได้จังหวะที่อีกฝ่ายหันเหความสนใจไปใช้พลังกับคนอื่นเลย ดึงผมบนศีรษะของศัตรูอย่างแรง แล้วจับหน้ากระแทกลงพื้น ธีรชหลุด พ้นจากการคำสาปส่งมิดให้กรทันที เขาจ่อมิดที่คอของมันแล้วปาดใน

จับเดียว แสงสว่างวาบจากศีรษะและลำตัวที่แยกออกจากกัน ก่อนร่างที่ถูกสังหารค่อยๆ สลายกลายเป็นเถ้าธุลี

ธีรชที่ไม่มีการเหนี่ยวหอบเย็นขึ้นแล้วปิดชุดเดินป่าของตัวเองเล็กน้อย ก่อนจะหันมาพูดกับกรที่อยู่สภาพหมดแรงอย่างซึ่งน้ำใจที่เขาเกือบไปเกิดแล้วเป็นรอบที่สองว่า “ข้าขนาดนี้มึงไม่รออุปไปเกิดใหม่ก่อนเลยละ!” พูดเสร็จก็รีบเดินตึงตังลงมาข้างล่างทันที

“พูดขอบคุณก็ได้ ไฉ่เวรธีรช คนถืออาวุธมีคนเดียวแล้วให้สู้กับไอ้ผีสองตัวเนี่ย” กรตอบประชิดปนเสียงหอบ เก็บมิดใส่กระเป่าสะพาย แล้วเดินดูให้แน่ใจว่าไม่มีตัวอะไรซ่อนอยู่อีก ก่อนจะตามลงมาข้างล่าง

“แม่งเป็นผีแบบไหนวะโทรมาหลอกเรา ชาวบ้านแถวนี้ไม่มาให้แตกแล้วหรือไง!” ธีรชไม่พอใจ เขาเข้ามาในครัว แล้วก็เดินไปเปิดตู้เย็นตามที่คิดสงสัยว่าคงต้องมีบางสิ่งเก็บเอาไว้ ก่อนจะรีบปิดมันทันทีเมื่อเห็นภาพข้างในพร้อมกลิ่นคาวคูล้งไปทั่ว

ไม่น่าคิดถูกเลย สยองเป็นบ้า...เขาคิดในใจพร้อมเดินออกมาจากบ้านโดยมีคู่หูตามมา

“มองในแง่ดี หมู่บ้านนี้ก็กลับมาปลอดภัยด้วยมือเรา” กรบอกตามความคิดเชิงบวกที่พอนี้ก่อกอ

“นั่นคือเรื่องดีเรื่องเดียวของวันนี้เลยไอ้กร ความจริงที่เหลือคือ...เราเพิ่งโดนผีหลอก หลอกมาทำงานฟรีเนี่ยไอ้สัตว์!” ธีรชบ่นอย่างหัวเสีย ที่งานนี้ไม่ได้เงิน ก่อนตัวเขากับกรจะหันมาเห็นชายแก่คนเดิมตรงศาลพระภูมิที่เสียหาย

ชายคนนั้นนั่งมองพวกเขาด้วยสีหน้าที่แตกต่างจากก่อนหน้า บนใบหน้าเขามีรอยยิ้มบางๆ ที่รู้สึกอบอุ่นและปลอดภัย พร้อมพยักหน้าให้ครั้งหนึ่ง ดูเหมือนการก่อเหตุทำลายศาลพระภูมิจนมีคำสาปเร่ร่อนเข้ามาสร้างปัญหาจะทำให้ชายแก่ไม่พอใจ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้จาก

ความเสียหายที่มากเกินไป

กรเห็นสภาพที่ดูยับเยินดังนั้นจึงหิบนุ่นบั้นที่เสียหายขึ้นมาให้ชายแก่ “ขอโทษด้วยนะลุง คือผม...ไม่ได้เอากาวมา น่าจะซ่อมให้ไม่ได้...”

“ขอบคุณ” ชายแก่เอ่ยสั้นๆ และหลับตาลงทั้งที่ยังยิ้มอยู่

พลันท้องฟ้าที่เคยหมองหม่นเพราะกลุ่มเมฆก็สลายหายไปจนแสงสว่างยามบ่ายส่องลงมาอย่างที่เราจะเป็น ไม่ที่ถูกรังทำพังลอยขึ้นต่อประกอบกันใหม่จนกลับมาเป็นศาลพระภูมิดังเช่นเดิม เหมือนกับรูปปั้นตุ๊กตาในมือของกรที่ซ่อมแซมตัวเองก่อนจะกลับไปวางเสียงอย่างสวยงาม ชายแก่มองพวกเขาอีกครั้งโดยไม่กล่าวอีกไรอีก แล้วค่อยๆ จางหายไปพร้อมกับหมอกควันที่ถูกลมพัดกระจาย

“อ้อ อีกเรื่องหนึ่ง” ธีรขันธ์กลับมายืนขึ้นหันหน้าคนที่ตัวสูงกว่าหลังจากที่เสียไปสักพัก “คือการที่มึงเรียกว่าเด็กเนี่ย ภูเขาอายุเยอะกว่ามึงอีกนะ”

กรได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ พร้อมพากันเดินตามทางพื้นคอนกรีตออกสู่ข้างนอกหมู่บ้าน “ใครเห็นมึงก็ว่าเด็กทั้งนั้น เพราะมึงมันโตกว่านี้ไม่ได้แล้วไง ขนาดผียังคิดว่ามึงเป็นเด็กอะ โคตรตลก”

จริงอย่างที่พวกเขาได้บอกไปว่าเป็นพี่น้องกัน แต่ที่พวกวิญญาณคำสาปเข้าใจผิดก็คือ...ธีรขันธ์ต่างหากที่เป็นพี่และเป็นผี ผีที่ติดอยู่ในวัยเด็กกับเสื้อผ้าชุดเดิมมาตลอดหกปีนับตั้งแต่ที่เสียชีวิตในเหตุการณ์ไม่คาดฝันตอนยังเด็ก ส่วนกรที่เป็นมนุษย์แม้จะอายุน้อยกว่าสองปี แต่เมื่อเวลาผ่านไปเขาก็โตขึ้นเสียจนอายุทางร่างกายมากกว่าธีรขันธ์ไปแล้ว และเหตุไม่คาดฝันตอนยังเด็กนั้นก็ได้อบความสามารถพิเศษบางอย่างให้กับเขา สิ่งที่ทำให้กรมีสัมผัสพิเศษต่างจากคนทั่วไป

กรสามารถมองเห็นวิญญาณคนตายได้...แบบชัดแจ๋วเลย



2

“ถามหน่อยดิ ตกลงมันมีอะไรอยู่ในตู้เย็นวะ?” กรอเยถามอย่างสงสัย

“เชื่อกูเถอะว่าไม่รู้จะดีกว่า” ธีรตัดบทเสียก่อน

สองพี่น้องพูดคุยกันเหมือนเป็นหัวข้อสนทนาแสนจะธรรมดา ขณะที่พวกเขากลับมาที่พักช่วงกลางดึกหลังโชคได้สำเร็จเหมือนเช่นเคย...แม้จะไม่ได้ตั้งใจในครั้งนี้

หอพักที่พวกเขาอาศัยอยู่เป็นอาคารเก่าๆ สูงแปดชั้นด้านหน้าติดถนนใหญ่ด้านข้างเป็นซอย ลึกเข้าไปในซอยจะเป็นบ้านเดี่ยวธรรมดาอีกหลายหลัง ผังตรงข้ามถนน ซอยอีกด้านมีร้านอาหารเปิดเรียงรายติดกัน ด้านหลังเป็นคอนโดและหอพักที่ดูสะอาดและมีไฟสว่างไสว ท่ามกลางตึกกรมบ้านช่องที่ดูดีกว่า หอที่พวกเขาเช่าดั้นมีสภาพเป็นตึกเก่าตันซอยที่รื้อวันทูบทั้ง เรียกว่าแผลใหญ่ของสิ่งก่อสร้างในซอยนี้เลยก็ว่าได้

มองจากภายนอกอาจดูเป็นอาคารร้างซ่อมซ่อมที่มนุษย์ไม่น่าจะอยู่ได้ ร่องรอยความเสียหายมีอยู่ให้เห็นชัดเจนเยอะ ทั้งรอยร้าว คราบสกปรกบนผนังรอบทิศทั้งแปดชั้น ไฟหน้าตึกหรือตามทางเดินที่ไม่ติดหลายดวง รวมถึงป้ายชื่อ ‘หอพักสุญญภูมิ’ หน้าตึกที่ใกล้จะร่วงลงมาเต็มที่แล้วก็ยังไม่มีการซ่อม แต่กลับกันข้างในอาคารนั้น...

เล่าร้ายกว่าเป็นเท่าตัว

วันแรกๆ ที่มาเข้าพักอาศัยเมื่อหลายปีก่อน มีคนอยู่ที่นี้ไม่ถึงยี่สิบห้อง (ตอนนี้ก็น่าจะลดลงด้วย) ปัญหาเริ่มมากมายเกินพรรณนา ทั้งไฟไม่ติด แอร์เสีย ลิฟต์ค้าง พุดกันตามตรงเหตุส่วนใหญ่ก็มาจากเจ้าของห้องคนเก่าจำนวนมากที่เสียชีวิตไปแล้วยังหวังที่ ธีรชกับภรรยาเห็นวิญญาณที่หอพักนี้บ่อยกว่าตัวเจ้าของตึกเองเสียอีก

ในโชคร้ายยังพอมีโชคคืออยู่บ้างสำหรับทั้งคู่ ที่ได้ห้องพักราคาถูกกว่าที่อื่นถึงครึ่งหนึ่ง ผลมาจากผู้เช่าคนก่อนหน้าถ้าไม่หนีออกไปก่อนหมดสัญญา ก็ก่อเหตุฆาตกรรมตัวเองไปหลายราย ชิ้นส่วนของบ่วงเชือกยังแขวนอยู่บนชื่อโดยไม่มีใครเก็บกวาดเลยตอนสองพี่น้องมาถึง

ซึ่งมนุษย์อย่างกรและผีแบบธีรชก็จัดการ ‘สิ่งน่ารำคาญ’ ของห้องนี้ได้อย่างเรียบง่าย ตั้งแต่นั้น ‘ห้องพักรอการพิพากษา’ ที่สยดสยองที่สุดของที่นี่ก็ไม่เคยเลื่องชื่ออีกเลย ถึงจะยังมีจุดอื่นในหอพักให้เลื่องชื่อแทนก็ตามจากประสบการณ์ที่อยู่ร่วมกับผีมาหลายปี ถ้าอีกฝ่ายไม่ได้ก้าวทลายชีวิตของมนุษย์ในหอพักมากไป ก็ไม่มีเหตุผลอะไรจะต้องกำจัด...ถ้ายังไม่มีใครว่าจ้างนะ

“บอกมาเหอะ เห็นกูเป็นคนขี้กลัวขนาดนั้นรึยัง” กรยังคงเข้าชี้พี่ชาย ขณะเดินเข้ามาในลิฟต์ของหอพัก ถึงมันจะแคบ ผันงสีซีดถลอกและไฟกะพริบไปบ้าง แต่ยังอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้

“เปล่า กลัวมีงูรู้แล้วตกใจจนขี้แตกมากกว่า” ธีรชตอบกลับๆ ก่อนจะหันหน้ามองหญิงสาวคนหนึ่งที่ยืนอยู่ในลิฟต์ด้วยเช่นกัน

หล่อนเป็นหญิงสาวผมสีดำสนิทยาวถึงกลางหลัง บางส่วนปิดใบหน้าเอาไว้จนมองแทบไม่เห็นดวงตา แขนที่เหยียดติดเต็มไปด้วยรอยแผลมากมาย เสื้อผ้าชุดคลุมสีขาวโหมมขาวๆ ลากยาวถึงพื้น กำลังยืนนิ่งเงียบอยู่ในลิฟต์ใกล้ประตูฝั่งปุ่มกดมาตลอด

มีข่าวลือช่วงพักอาศัยใหม่ๆ ว่าถ้าผู้เข้าพักขึ้นลิฟต์ตอนกลางคืน

คนเดียว ผู้หญิงคนหนึ่งจะปรากฏให้เห็น บางทีก็หัวเราะเสียงแหลม น่าขนลุกให้ได้ยิน หรือบางครั้งก็จะใช้หัวกระแทกประตูแรงๆ หลายครั้ง ก่อนจะหายไปเหลือเพียงคราบเลือดสีแดงฉานทิ้งไว้

ยามประจำตีก็กะกลางคืนยังไม่ขึ้นลิฟต์เลยด้วยซ้ำ เนื่องจากพวกเขาต่างรู้ว่าผู้หญิงในลิฟต์ไม่ใช่มนุษย์ และไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวโดยไม่จำเป็น

ผีหญิงสาวเมื่อเห็นสองพี่น้องเข้ามาในลิฟต์ หลอนบิดเฉพาะส่วนศีรษะกลับหลังมามองพวกเขาจนเสียงกระดูกคอดังกรอบ บรรยากาศเย็นเยียบในตู้สี่เหลี่ยมที่คับแคบเพิ่มขึ้นพอดีกับไฟที่ติดๆ ดับๆ พร้อมเลือดที่ไหลย่อยลงมาตามคอของหลอนจนชุ่มถึงพื้น

ธีรฆมองผีสยดสยองตัวนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ถอนหายใจแล้วพูดว่า “ใช่ เรื่องเล่นมัยสมศรี รอจนรากงอกแล้ว รีบๆ กัดชั้นหกลักที”

“มึงก็นะ เขาอุตส่าห์หลอกก็กลัวให้หน่อยเหอะ” กรบ่นใส่ธีรฆก่อนยิ้มแบบเป็นมิตรให้กับผีตนนั้น “คุณทำได้ดีแล้วครับ พอดีพี่ผมเขาหัวร่อนไปหน่อยที่วันนี้ไม่ได้เงิน”

“ทำได้ก็เหี้ยแล้ว กรเอ๊ย! จังหะหลอกโคตรเซยเหมือนผีตายมาสองชั่วโคตร ชัดเตอร์ยังน่ากลัวกว่าอีก” ธีรฆพูดเชิงประชดผสมกับดูถูกพร้อมกัน

“จันมึงก็ทำให้สมศรีดูสิว่าผีสมัยใหม่หลอกยังไง” กรพูดแล้วผายมือไปทางผีที่พวกเขาเรียกว่าสมศรี ซึ่งยังคงค้างท่าบิดหัวเช่นดังเดิม

“ง่าย หลอกขโมยเงินจากคนใจ คนโดนกลัวี่แตกี่แตนแน่”

“อันนั้นเขากลับเงินหาย ไม่ได้กลัวมึง!”

“สุดท้ายก็กลัวเหมือนกันปะวะ” ธีรฆเถียงเสียงดังจนกรเียบไป เขาจึงหันไปบอกผีผู้หญิงอีกครั้ง “กัดชั้นหกละสมศรี แล้วไอ้ไฟกะเพรียอย่าเล่นเยอะ มึงไม่ได้ช่วยเขาจ่ายค่าไฟ เดี่ยวเจ้าของหุบที่นี้ทิ้งมึงได้

นอนป้ายรถเมล์แน่”

หลังพูดจบสมศรีก็หันมามองกลับคืนดังเดิม เลือดที่นองพื้นก็หายวับไปพร้อมกับไฟที่ติดปกติ หล่อนยื่นมือไปที่ปุ่มกดแล้วทุบอย่างแรงดัง กิ๊ก! ก่อนลิฟต์จะเคลื่อนตัว

พูดตามตรง ช่วงแรกที่ย้ายของเข้าที่นี้ กรกับริชชต่างก็กลัวผีตนนี้ ตอนขึ้นลิฟต์ไม่น้อยกว่าคนอื่น ยิ่งเป็นพวกที่เห็นได้ตลอดเวลา ยิ่งกลัวแล้วใหญ่ ความเงียบและภาพลักษณ์สุดสยงของทำเอาชนหัวลูก

จนเวลาล่วงเลยมาสองสามเดือน ความรู้สึกจึงกลายเป็นความเฉยชาเหมือนมีคนคอยกดลิฟต์ให้เสียแล้ว และริชชก็เรียนรู้ว่าหล่อนทำอะไรไม่ได้นอกจากการติดอยู่ในนี้ ชื่อตัวเองก็จำไม่ได้ เขาเลยจัดการเรียกชื่อหล่อนว่า ‘สมศรี’ ซะเลย

กรจำได้ว่าในหอพักแห่งนี้นอกจากสมศรี มีผีอีกไม่น้อยที่จดจำอะไรไม่ได้รวมถึงชื่อตัวเอง ริชชเลยหวังดีหรือนึกสนุกไปตั้งชื่อให้ผีพวกนั้นเพื่อเอาไว้เรียกซะทุกตัว

กิ๊ก! กิ๊ก! กิ๊ก!

สมศรีดูไม่พอใจเท่าไรนัก ฝ่ามือเหี่ยวเฝ้าทุบไปที่ปุ่มซ้ำไปซ้ำมา แม้ลิฟต์จะเคลื่อนตัวแล้วก็ตาม มือของสมศรีก็ยังกดปุ่มเลขหกตัวเดิมซ้ำๆ

“คุณสมศรีใจเย็นก่อน เดี่ยวลิฟต์ตกกันพอดี” กรซึ่งกลัวว่าการโดยสารครั้งนี้อาจเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิต ถ้ามันร่วงลงมาเขาได้ตายแน่ๆ เลยรีบเอ่ยห้ามผีผู้หญิง

“ให้มันตกมาเลย! ดิ่งลงนรกหาเหวพร้อมกันหมดนี่แหละ” ริชชพูดแบบไม่ได้คิดมากอะไร

‘ไอ้ผีเฮงซวย! ถ้าลิฟต์ตกจริงก็มีคนตายแค่คนเดียวสิวะ’ กรคิดในใจ ริชชกับสมศรีเป็นผีจึงไม่ตายเพราะอุบัติเหตุก็รอกบอยู่แล้ว แต่คน

ที่จะได้เป็นผีอีกคนมันคือเขานี่ไง!

ฝ่ามือของสมศรีหยุดการกระแทกลง แล้วลดลงมาแนบลำตัว ยืนนิ่งดังเดิม แต่เสียงครวญครางในลำคอของหล่อนยังคงดังอย่าง น่ารำคาญและน่ากลัวพร้อมกัน

เมื่อลิฟต์ขึ้นมาถึงชั้นหก ทั้งคู่รีบออกจากลิฟต์แล้วกลับห้องพัก ของตัวเองโดยไม่รอช้า ริตซ์ผู้อยู่ในสภาวะผีปล่อยใจสบายๆ แล้วเดิน ทะลุผ่านประตูเข้าห้อง 613 รวากับตรงนั้นไม่มีผนังขวางกั้น ต่างจาก กรที่ต้องใช้กุญแจไขประตูตามหลังเข้ามา

ห้องพักหมายเลข 613 ของพวกเขานับว่าเป็นที่พักอาศัยระยะยาว ในช่วงนี้ ช่วงกลางวันกรก็ไปเรียนตามปกติของเด็กนักเรียนวัยมัธยม ส่วนช่วงกลางคืนและวันหยุดจะใช้ห้องพักเป็นสำนักงานสืบคดีลี้ลับ เนื่องจากบางครั้งก็มีมนุษย์ (และที่ไม่ใช่มนุษย์) มาขอความช่วยเหลือ แบบไม่ได้นัดล่วงหน้าถึงหน้าห้องอยู่บ่อยครั้ง

ภายในห้องขนาดแคบของพวกเขามีสภาพอันดูพังยับเยิน มันเล็ก ในระดับแค่พอมีพื้นที่ให้โต๊ะสำหรับรับแขกกับเตียงเดี่ยว ของตกแต่งแทบ ไม่มีนอกจากพวกของใช้และอุปกรณ์ต่างๆ เกี่ยวกับงาน อย่างหม้อดินเผา ผ้ายันต์ ตะกรุด สายสิญจน์ ของที่กล่าวมากองสะเปะสะปะไปทั่ว สภาพ คล้ายกับร้านขายของโบราณ จากคิดของพวกเขาว่า ‘ถ้าจะใช้ก็อย่าให้ ต้องหา วางไว้เลยหาเจอง่ายกว่าเยอะ’ ผนังห้องยังคงมีคราบสีน้ำตาล จางๆ เป็นรอยแห้งของเลือดที่กรซี่เกียจจะขัดออกให้หมดอยู่สองสาม รอย รวมไปถึงห่วงเชือกบนข้อที่แสดงให้เห็นว่าเคยมีเหตุฆ่าตัวตายที่นี่ เป็นอาชญากรรมที่ผู้เช่าคนก่อนๆ ทั้งไว้โดยไม่มีการแก้ไข ริตซ์ย้านักย้าหนา แล้วว่าควรเอามันลงมาก่อนที่สักวันกรจะละเมอขึ้นไปห้อยคอเสียเอง แต่พวกเขาก็ยังไม่ว่างพอจะป็นเก้าอี้ขึ้นไปเก็บสักที

ริตซ์ทั้งตัวนอนเล่นบนโซฟาเก่าๆ ทับไปบนกองภาพถ่ายหลักฐาน

คดีเก่าที่ปฏิเสธไปอย่างไร้ความสนใจ ต่างจากกรผู้ต้องนั่งเขียนการบ้านที่โต๊ะรับแขกเพื่อให้ทันส่งเดดไลน์พรุ่งนี้

ชีวิตของคนกับผีต่างกันสุดๆ ในฐานะมนุษย์ที่มีอะไรต้องทำเนื่องจากมีวันพรุ่งนี้รออยู่ กับผีที่ไม่ต้องทำอะไรเพราะปล่อยทิ้งทุกอย่างไปพร้อมกับชีวิตแล้ว

“มึงบอกมาเหอะว่าอะไรอยู่ในตู้เย็น” กรยังคงถามพี่ชายต่อขณะสายตายังจ้องสมุด

ธีรชได้ยื่นเลยถอนหายใจออกมา “มึงจำไอ้เดวิดได้มั้ย?”

“เดวิด? เดวิดไหนวะ?” กรเงยหน้าขึ้นอย่างสงสัย

“ประมาณครึ่งปีก่อน ที่มีไอ้เวรคนทรงลูกครึ่งมันหน้ามาแย่งงานกับเรา คนที่บอกว่ามันจะลาออกไปเป็นนายแบบแทน”

“อ้อออ เดวิดนั่นเอง” กรตอบกลับแบบงงๆ เขาไม่ค่อยเข้าใจความหมายสักเท่าไร ทำไมคนทรงชื่อเดวิดถึงไปเกี่ยวข้องกับตู้เย็นได้ ทั้งที่นั่นจะเป็นคนละเรื่อง

แล้วกรก็ชะงักไปเล็กน้อยเหมือนคิดบางอย่างได้ “เดี๋ยวนะ...”

“เดวิดมันอยู่ในตู้เย็น” ธีรชย้ำคำตอบชัดเจน “อยู่เป็นชั้นๆ เลยผิวเผยคุณนั้นน่าจะหันแยกไว้อย่างดี หัว มือ เท้าจัดเรียงสวยงามถึงจะสยงก็เหอะ”

“พอเลย! มึงไม่ต้องใส่รายละเอียดขนาดนี้ก็ได้อ”

“แต่ยังมีคนโดนยัดไว้ก่อนหน้านี้ละ เห็นว่ามีอีกสองหรือสามหัวข้างใน นึกภาพตามสิว่ามันเรียงกันเหมือนหัวหุ่นจำลองในร้านตัดผมอะ แต่เป็นหัวคนจริงๆ ที่คอยเฝ้าเือนเล็ดลอดอยู่เลย”

“ไอ้เชี่ยมึงหยุดดี! เลิกพูดสักทีไอ้เรื่องเดวิดในตู้เย็นเนี่ย” กรยกมือห้าม ก้มหน้าตั้งใจเขียนการบ้านต่อแทนเพื่อไม่ต้องคิดภาพหัวคนตามคำบอกเล่า

“ไอ้พวกนั้นคงเป็นหมอมผีที่ถูกเรียกมาเหมือนกัน อีผีนั่นแม่งก็ฉลาดเกิน ไท่ตามคนไปแตกโดยไม่ต้องออกแรง ภูเจอนามบัตรที่ห้องรับแขกด้วย” ธีรัชโยนกระดาษแข็งแผ่นเล็กปึกหนึ่งส่งให้กร ทั้งหมดล้วนเป็นนามบัตรมีช่องทางติดต่อคนรับจ้างจัดการเรื่องลึลับอยู่มากมาย และในกองก็มีนามบัตรของพวกเขาเช่นกัน

“หรือเราควรมีมาตรการเรื่องลูกจ้างมากขึ้น” กรดูจะกังวลเรื่องงานพิเศษ ความอันตรายในแต่ละวันไม่เคยเท่ากัน ไหนจะเรื่องที่บางทีก็ทำงานฟรีด้วย แต่พอมานึกถึงหอพักเฮี้ยนๆ ที่เขาซุกหัวอยู่นี้ถ้าไม่มีเงินจ่ายค่าเช่า การโดนบังคับขยี้เกลี้ยกล่อมจนไม่มีที่ซุกหัวนอนคงเฮี้ยนกว่า

ธีรัชได้ยินแล้วหัวเราะหิ “มีก็เหมือนไม่มี มึงจะให้เราถามผีเวลาทำงานหรือว่าที่เจอแม่งผีดีหรือผีเลว มันไม่ได้ปะวะ”

“ที่พูดมันก็ถูก แต่ถึงอย่างนั้นกูก็ยังอยากช่วยเหลือคนอื่นอยู่ดี ถึงจะโดนหลอกบ้าง คนที่ต้องการมันก็มีอยู่จริง” กรฟังแล้วก็ตอบพร้อมรอยยิ้มจริงใจ

เด็กชายในชุดเดินป่าเห็นท่าทางใจดีและร่าเริงของกรก็ถึงกับกลอกตามองบน ธีรัชลุกจากโซฟาไปดูที่หน้าต่างแทน แล้วบ่นว่า “ชนลูกวะมึงก็ตอบได้หล่อเกินไอ้คนดีจากข้างใน ไอ้พ่อพระเอกละคร”

กรหัวเราะเมื่อเห็นพี่ชายในร่างเด็กพูดกวนประสาท ก่อนจะเริ่มเขียนการบ้านวิชาภาษาอังกฤษต่อ ส่วนงานพิเศษไม่ได้นำมาคิดต่อให้เครียดในช่วงเวลาพักผ่อน เขาเองก็เป็นแค่นักเรียนคนหนึ่งที่มีมุมมองมาไม่ต่างจากเด็กนักเรียนคนอื่น

ธีรัชกำลังยืนมองหน้าต่างด้วยความคิดเรื่อยเปื่อย แบบที่ทำทุกคืนสำหรับพักสมองจากงาน เขาชอบมองรถวิ่งผ่านสวนกันไปมาบนถนนสองเลน ผู้คนเดินบนทางเท้าพูดคุยกันและแวะกินอาหารที่ร้านข้างทางอย่างมีความสุข แสงสีจากบ้านหลังอื่นที่ดูเหมือนครอบครัว